

Arrest

nr. 208 628 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van etnisch Russische origine, geboren te Sint-Petersburg op 16 september 1998. Uw vader kreeg een Belgische werkkaart en verhuisde in 2013 naar België. U en uw moeder kwamen uw vader achterna in de zomer van 2014. Op 16 juli 2014 namen jullie een vlucht in Sint-Petersburg, op dezelfde dag kwamen jullie aan in België. Uw moeder keerde terug naar Rusland toen uw grootmoeder, haar moeder, op sterven lag. Omdat de procedure voor gezinshereniging niet

afgelopen was op het moment dat uw moeder terugkeerde naar Rusland, werd zij stopgezet. Als gevolg hiervan woont uw moeder weer in Rusland. Zij bezoekt Europa sporadisch met een toeristenvisum.

Op 30 augustus 2017 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag dat u vindt dat vrije meningsuiting een basisrecht is. U wilt uw ideeën en gedachten niet te hoeven verbergen. U verklaarde dat u, indien u zich weer in Rusland zou vestigen, daar zou studeren en politiek actief zou zijn. U vreesde omwille van deze politieke activiteiten gediscrimineerd te worden op de universiteit.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een bewijs van nationaliteit, uw internationaal Russisch paspoort geldig van 2012-2017, uw internationaal Russisch paspoort geldig van 2017-2027, enkele diploma's van het onderwijs en de opleidingen die u volgde in Rusland, uw diploma en enkele attesten van het secundair onderwijs in België, een attest van de "University of Cambridge" in verband met een taaltest die u had afgelegd, een medisch attest van Rusland waarop verklaard wordt dat u vrij bent van tuberculose en andere overdraagbare ziektes, uw vliegtuigticket voor de reis naar België, een attest van immatriculatie en 19 internetartikels over de algemene situatie in Rusland.

B. Motivering

U verklaart dat u, indien u naar Rusland zou terugkeren, politiek actief zou worden. U zou deelnemen aan demonstraties, uzelf misschien inschrijven bij een oppositieorganisatie en u zou misschien meer berichten posten op sociale media (CGVS p. 8-9), zodat u iets zou kunnen doen om uw land beter te maken. U verklaarde dat mensen die aan dergelijke activiteiten meedoen problemen kunnen kennen met studeren, met hun tewerkstelling en dat zij zelfs met een strafrechtelijk bestraft kunnen worden (CGVS p. 8-9). Uzelf verklaarde echter te vrezen voor het rectoraat van de universiteit. Zij zouden u omwille van uw toekomstige politieke activiteiten kunnen discrimineren en zelfs van de school gooien (CGVS p. 9-10).

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) echter besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u in Rusland een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Om te beginnen kan de bewering dat u zich in Rusland politiek zou engageren niet zomaar voor waar worden aangenomen. Zo verklaarde u dat u momenteel niet akkoord bent met de situatie in Rusland en dat u mensen ondersteunde die naar demonstraties gaan. Concreet gevraagd wat u hiermee bedoelde, verklaarde u dat u in België was dus dat u deze mensen niet veel kon ondersteunen. U zou niet meer kunnen doen dan hun en het nieuws online te volgen of één van hun posts te delen op één uw social mediaprofielen. U overwoog wel eens om zelf iets te schrijven en dit te delen, maar deed dit uiteindelijk niet omdat u niet wist of mensen wel op uw boodschap zaten te wachten. Gevraagd of u zich in het verleden reeds kritisch had geuit over de situatie in Rusland, verklaarde u dat u maar tot uw 14-15 jaar in Rusland woonde en dat het op die leeftijd moeilijk was een kritische mening te uiten. Gevraagd of u zich in België kritisch uitte over de situatie in Rusland, verklaarde u dat uw Belgische vrienden hier niet echt geïnteresseerd in waren (CGVS p. 7-8). Gezien uw beperkt engagement in het verleden en uw passieve houding tegenover de situatie in uw land van herkomst, kan er dan ook niet zomaar van uit worden gegaan dat u, eens in Rusland, dit engagement wél zou opnemen.

Ook in de hypothese dat u zich in Rusland politiek zou engageren, kan u niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijk het slachtoffer zou worden van discriminatie of vervolging. Gevraagd waarom u dacht problemen te zullen kennen omwille van uw eventuele politieke activiteiten, verklaarde u dat u vaak las dat het gebeurde in uw stad, met studenten van uw stad, die hun mening wilden uiten. U verklaarde bovendien dat klasgroepen op de universiteit in Rusland kleiner zijn en dus makkelijker gecontroleerd kunnen worden. Er zou dan ook makkelijk ontdekt kunnen worden wie al dan niet politiek geëngageerd was (CGVS p. 9). U vreesde dat, indien uw politieke activiteiten zouden uitkomen, u door de universiteit gedwongen zou kunnen worden om ofwel te stoppen met uw politieke activiteiten, ofwel te stoppen met uw studies. U legde tevens verschillende artikels voor van studenten die gedwongen werden hun studies stop te zetten omwille van hun politiek engagement, en van studenten die onder druk gezet werden zich politiek te engageren voor de kant van de overheid (CGVS p. 5). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat elke student die politiek actief is problemen kent. Zo verklaarde u nog contact te hebben met verschillende van uw vroegere klasgenoten die eveneens meededen aan demonstraties (CGVS p. 8). Zij zouden nog studeren, zouden geen problemen hebben gekend met de overheid en zouden nooit door de politie opgepakt zijn geweest (CGVS p. 8, 10). U verklaarde later tijdens het gehoor dat uw vrienden geen problemen hadden omdat zij niet aan een goede universiteit zouden studeren en niet teveel belang aan punten hechtten (CGVS p. 10). Deze verklaring doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat het wel degelijk mogelijk is zich politiek te engageren zonder hierdoor problemen van welke aard dan ook te hebben. Bovendien verklaarde u nooit eerder problemen te hebben gekend in

Rusland (CGVS p. 11) en zijn de zaken die u aanhaalt te vrezen bij terugkeer puur hypothetisch. U kan dan ook niet aannemelijk maken waarom u bij terugkeer naar Rusland problemen zou kennen.

U haalde eveneens aan dat Russische burgers die sympathie hadden voor Europa of die in Europa hadden gewoond, vaak bekeken worden als een ideologische vijand, als slechte mensen of als personen die geen patriotten zouden zijn. U verklaarde dat u niet op deze manier bekeken zou worden (CGVS p. 6). U maakt echter niet aannemelijk of dit feit voor u voor problemen zou zorgen. Bovendien is deze verklaring slechts een blote bewering die niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs. Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat elke Russische staatsburger die een tijdje in Europa verblijft louter omwille van deze reden problemen zou krijgen met zijn medeburgers of de overheid.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Het bewijs van uw nationaliteit, uw internationaal Russisch paspoort dat geldig was van 2012-2017, uw internationaal Russisch paspoort geldig van 2017-2027, de diploma's van het onderwijs en de opleidingen die u volgde in Rusland, uw diploma en enkele attesten van het secundair onderwijs in België bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Verder legde u nog een attest voor van de "University of Cambridge", dat aantoonde dat u voor dit examen Engels geslaagd was. U legde eveneens een medisch attest van Rusland voor, waarop verklaard wordt dat u vrij bent van tuberculose of andere overdraagbare ziektes. Dit document zegt echter niets over uw gegronde vrees bij terugkeer. Het attest van immatriculatie dat u neerlegde zegt evenmin iets over uw gegronde vrees voor vervolging in Rusland.

De vliegtuigtickets die u voorlegde tonen aan dat u op 16 juli 2014 met het vliegtuig van Sint-Petersburg naar Brussel bent gereisd. Omtrent de artikels die u voorlegde stelde u zelf dat deze over de situatie in uw land gaan en niet over u persoonlijk. U verklaarde deze artikels voor te leggen om aan te tonen hoe de algemene situatie in uw land van herkomst is (CGVS p. 3). Deze artikels gaan vooral over studenten die problemen kregen op de universiteit omwille van hun politiek engagement en/of gedwongen werden zich politiek te engageren voor de kant van de overheid. Door louter te verwijzen naar de algemene situatie kan u echter niet aannemelijk maken dat uzelf een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet loopt. Zoals reeds eerder in deze beslissing werd beargumenteerd kan u immers niet aannemelijk maken dat u een gegronde vrees voor vervolging zou lopen omwille van uw eventuele, hoogst hypothetische politieke engagement in geval u terug zou keren naar Rusland.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting". Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele

motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij meent in haar verzoekschrift dat verwerende partij niet op een afdoende manier motiveert waarom zij niet beschouwd kan worden als een *réfugié sur place*. Verzoekende partij benadrukt dat zij vreest gediscrimineerd en vervolgd te worden omwille van haar politiek gedachtengoed en engagement, haar sympathie voor Europa en haar verblijf in Europa. Zij stelt vast dat door verwerende partij geen enkel onderzoek werd gedaan naar “*de vrijheid van meningsuiting, vereniging, pers, internet, ... in de Russische Federatie*” en verwijst in dit verband naar een rapport van het U.S. Department of State van 2016 waaruit blijkt dat in de Russische Federatie de vrijheid van meningsuiting en pers en het gebruik van internet sterk aan banden wordt gelegd. Tevens blijkt hieruit dat oppositiegroeperingen worden gevisieerd. Gelet op deze harde realiteit in de Russische Federatie vreest zij dan ook terecht onder meer aan de universiteit gediscrimineerd en vervolgd te worden wegens haar politiek engagement en haar gedachtengoed.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog niet verder komt dan het louter herhalen van haar asielmotieven, hetgeen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze manifest in gebreke blijft. Vooreerst gaat zij met bovenstaand betoog voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich in Rusland politiek zou engageren gezien haar beperkt engagement in het verleden en haar passieve houding tegenover de situatie in haar land van herkomst. Evenmin weerlegt zij met haar bemerkingen *in concreto* de motivering in de bestreden beslissing dat ook in de hypothese dat zij zich in Rusland politiek zou engageren, zij niet aannemelijk kan maken dat zij daadwerkelijk het slachtoffer zou worden van discriminatie of vervolging nu zij op generlei wijze aantoonde dat elke student die politiek actief is problemen zou kennen en de zaken die zij aanhaalt te vrezen bij terugkeer puur hypothetisch zijn. Wat betreft haar vrees in verband met haar verblijf in Europa, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt of dit feit voor haar voor problemen zou zorgen en dat dit bovendien een blote bewering betreft die niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs. Met de loutere opwerping dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft waarom zij niet beschouwd kan worden als een *réfugié sur place* worden voormelde motieven van de bestreden beslissing op geen enkele manier *in concreto* weerlegd. De desbetreffende motivering en het besluit van verwerende partij blijven dan ook onverminderd overeind.

Verder duidt de Raad er nog op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst allesbehalve volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij nog betoogt dat geenszins afdoende onderzocht werd of zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst beroep zal kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten van haar land, wijst de Raad er evenwel op dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt waarom zij bij terugkeer naar Rusland problemen zou kennen. Enige bescherming is dan ook niet aan de orde.

2.2.5. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer bepaald in Sint-Petersburg waarvan zij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 9), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 21 februari 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT